

Sygn. akt XP 674/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **we W.**

przeciwko: **B. M. i E. S. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych B. M. i E. S. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę 510,00 zł (pięćset dziesięć złotych i 00/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 170,00 zł od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 170,00 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 170 zł od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty,

jednocześnie ustalając, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna z odpowiedzialnością E. S. (2) wynikającą z prawomocnego wobec E. S. (2) nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18.12.2018 r. (XP 674/18);

II. zasądza od pozwanych B. M. i E. S. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów procesowych, w tym kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 listopada 2018 r. (data wpływu) strona powodowa (...) **we W.** wniosła o zasądzenie od pozwanych **E. S. (2), B. M. (poręczyciel) oraz E. S. (1) (poręczyciel)** solidarnie kwoty 510,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 170 zł od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 170 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 170 zł od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 19 listopada 2003 r. Urząd Miejski W. Wydział (...) i (...), który administrował wspólnym dla ponad 200 placówek oświatowych W. „zakładowym funduszem świadczeń socjalnych pracowników oraz emerytów i rencistów szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez W., we wspólnej działalności socjalnej”, zawarł z pozwaną E. S. (2), zatrudnioną u powoda, umowę nr (...), w ramach której pozwana zaciągnęła pożyczkę ze wskazanego wyżej zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pożyczka została

zaciągnięta na kwotę 10.000,00 zł i spłacona miała zostać w kwocie 254 zł w 60 ratach miesięcznych, płatnych w okresie od stycznia 2004 r. do grudnia 2008 r. – pierwsza rata 224,00 zł, pozostałe – po 170 zł. Pożyczka została poręczona przez dwóch poręczycieli – B. M. oraz E. S. (1). Pozwana E. S. (2) do dnia 30 września 2008 r. spłaciła 57 rat pożyczki na łączną kwotę 9744,00 zł, po czym zaprzestała dalszej spłaty. Do zapłaty pozostały 3 raty pożyczki, w łącznej kwocie 510 zł. Umowa pożyczki nie wskazywała, do którego dnia miesiąca miały być dokonywane spłaty, powód przyjął zatem, że był to odpowiednio ostatni dzień każdego miesiąca. Na koniec powód wskazał, że prowadzeniem spraw „zakładowego funduszu świadczeń socjalnych pracowników oraz emerytów i rencistów szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez W., we wspólnej działalności socjalnej” zajmuje się aktualnie (...) we W..

Wezwaniem do zapłaty z dnia 27 kwietnia 2018 r. (...) we W. wezwało pozwaną E. S. (2) do spłaty zadłużenia z tytułu zaciągniętej pożyczki mieszkaniowej w wysokości 510 zł w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania wezwania.

Następnie (...) we W. wystosowało do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 27 lipca 2018 r.

Nakazem zapłaty z dnia 18 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanej E. S. (2), B. M. oraz E. S. (1), aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu solidarnie zapłaciły na rzecz powoda (...) we W. kwotę 510,00 zł, wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 170 zł od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 170 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 170 zł od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, tym 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego albo aby w tymże terminie wniosły sprzeciw.

Od wydanego nakazu zapłaty **pozwana E. S. (1) wniosła sprzeciw**, zaskarżając nakaz w całości oraz zgłaszając zarzut zaniedbania przez (...), polegający na nieściągnięciu trzech rat pożyczki mieszkaniowej udzielonej pożyczkobiorcy E. S. (2), która była pracownikiem (...) do sierpnia 2018 r, zarzut braku przekazania poręczycielom informacji o zaprzestaniu potrącania rat i zaległościach w spłacie pożyczki przez okres 9 lat, zarzut zaniedbania przez (...), dotyczący braku zabezpieczenia środków prawnych i finansowych u dłużniczki, której do sierpnia 2018 r. wypłacał pobory (w tym 9 – miesięczną odprawę oraz trzynastą pensję za 2018 r.) oraz zarzut zaniedbania (...) we W. sprowadzający się do braku zainteresowania faktem, iż przez 9 lat dłużnik E. S. (2) nie spłacała do końca zaciągniętej pożyczki. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana E. S. (1) przyznała, że podpisała w charakterze żyranta umowę pożyczki dla dłużnika E. S. (2) oraz zaprzeczyła jednocześnie, by posiadała jakąkolwiek wiedzę o tym, że dłużniczka zaprzestała spłacania pożyczki. Wiedzę o wskazanych okolicznościach pozwana uzyskała po 9 latach od zakończenia trwania umowy pożyczki.

Od wydanego nakazu zapłaty **pozwana B. M. wniosła sprzeciw**, zaskarżając nakaz w całości, zgłosiła zarzut bezzasadności roszczenia oraz zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana B. M. wskazała, że spłata pożyczki w wysokości 10.000,00 zł miała odbywać się w ratach miesięcznych, potrącanych każdorazowo z wynagrodzenia pożyczkobiorcy E. S. (2). Odpowiedzialność poręczyciela mogła powstać wówczas, gdy dłużnik nie spłacał rat i nie pozostawał w zadłużeniu powoda. Wtedy nie istniałaby możliwość potrącenia raty przez powoda. W związku z tym pozwana B. M. zarzuciła, że kierowane w stosunku do niej roszczenie wykracza poza zakres zawartej umowy poręczenia i wskazała jednocześnie, że wszystkie raty pożyczki podlegały kompensacie z wynagrodzenia pozwanej E. S. (2), skoro w dacie wymagalności ostatniej raty w grudniu 2008 r. była pracownikiem (...) we W.. Zdaniem pozwanej B. M. odpowiedzialność solidarna poręczycieli aktywowałaby się jedynie w wypadku, gdyby powód wykazał, że nie mógł potrącić dochodzonych pozvem rat z wierzytelnością wzajemną pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej E. S. (1), strona powodowa podtrzymała dotychczasowe wnioski i twierdzenia oraz zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej. Powód zaprzeczył, jakoby strony ustaliły, że jedynym sposobem spłaty pożyczki będzie potrącanie jej z wynagrodzenia pozwanej E. S. (2), ponieważ udzielone przez pozwaną E. S. (2) upoważnienie do dokonywania potrąceń z wynagrodzenia za pracę nie jest równoznaczne z obowiązkiem powstałym po stronie powoda dokonywania tych potrąceń. W związku z tym pozwana E. S. (2) mogła spłacać pożyczkę w sposób dowolny. Chybione są także twierdzenia pozwanej o tym, że odpowiedzialność poręczycieli umowy

pożyczki aktualizuje się w przypadku kumulatywnego wystąpienia dwóch warunków: dłużnik nie spłaca rat oraz dłużnik nie pozostaje w zatrudnieniu. Odpowiedzialność poręczycieli jest bowiem solidarna od momentu powstania wymagalności świadczenia i wierzyciel może dochodzić spełnienia świadczenia albo od dłużnika głównego, albo od poręczyciela łącznie bądź od każdego z nich z osobna. Ponadto powód nie miał obowiązku informowania o fakcie zaprzestania przez pozwaną E. S. (2) dokonywania spłaty pożyczki. Nieuzasadniony jest także zarzut przedawnienia, ponieważ pozew został złożony przed terminem wskazanym przez pozwaną jako termin przedawnienia.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej B. M. strona powodowa również podtrzymała dotychczasowe wnioski i twierdzenia oraz zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej. Podobnie jak wyżej, powód zaprzeczył, jakoby strony ustaliły, że jedynym sposobem spłaty pożyczki będzie potrącanie jej z wynagrodzenia pozwanej E. S. (2), ponieważ udzielone przez pozwaną E. S. (2) upoważnienie do dokonywania potrąceń z wynagrodzenia za pracę nie jest równoznaczne z obowiązkiem powstałym po stronie powoda dokonywania tych potrąceń i w związku z tym pozwana E. S. (2) mogła spłacać pożyczkę w sposób dowolny. Chybione są także twierdzenia pozwanej o tym, że odpowiedzialność poręczycieli umowy pożyczki aktualizuje się w przypadku kumulatywnego wystąpienia dwóch warunków: dłużnik nie spłaca rat oraz dłużnik nie pozostaje w zatrudnieniu. Odpowiedzialność poręczycieli jest bowiem solidarna od momentu powstania wymagalności świadczenia i wierzyciel może dochodzić spełnienia świadczenia albo od dłużnika głównego, albo od poręczyciela łącznie bądź od każdego z nich z osobna.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. (2) była zatrudniona w Zespole Szkół (...) we W. w okresie od dnia 13 lutego 1989 r. do dnia 30 czerwca 1989 r. w wymiarze 18/18 godzin tygodniowo, w okresie od dnia 1 września 1989 r. do 31 sierpnia 2017 r. w wymiarze 18/18 godzin tygodniowo oraz w Zespole Szkół (...) w okresie od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r. w wymiarze 18/18 godzin tygodniowo na stanowisku nauczyciela.

Dowód: - świadectwo pracy pozwanej E. S. (2), k. 91.

Wydział (...) Urzędu Miejskiego W. oraz E. S. (2) zawarli w dniu 19 listopada 2003 r. umowę nr (...), na podstawie której E. S. (2) przyznano pożyczkę ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości 10.000,00 zł z przeznaczeniem na zakup, oprocentowanej w wysokości 1% w stosunku rocznym, co stanowiło kwotę 254 zł. Zaznaczono, że pożyczka podlega spłacie w całości w okresie 5 lat, a rozpoczęcie spłaty następuje od stycznia 2004 r. do grudnia 2008 r. w ratach miesięcznych, przy czym pierwszą ratę określono w wysokości 224,00 zł, a pozostałe 59 rat – po 170,00 zł.

P. upoważniła zakład pracy do potrącania z wynagrodzenia należnych rat pożyczki wraz z odsetkami w kwotach i terminach podanych wyżej. W przypadku zmiany zakładu pracy przez pożyczkobiorcę, o ile nowy zakład jest placówką oświatową prowadzoną przez Gminę W., w/w upoważnienie obejmuje również potrącenia należnych rat pożyczki w nowej placówce oświatowej. Byli pracownicy z kolei opłacają raty osobiście w kasie Zarządu Obsługi Jednostek Miejskich we W. (§2). Umowę pożyczki poręczyły B. M. oraz E. S. (1).

Dowód: - kserokopia umowy pożyczki z dn. 19.11.2003 r., k. 41.

Na podstawie Umowy o prowadzeniu wspólnej działalności socjalnej zawartej między m.in. (...) we W., reprezentowanym przez dyrektora J. M. oraz Zarządem Obsługi Jednostek Miejskich, reprezentowanym przez dyrektora K. C., strony postanowiły ustanowić Zarząd organizatorem i koordynatorem wspólnej działalności socjalnej. W ramach umowy placówki postanowiły prowadzić wspólną działalność socjalną w zakresie części zakładowego funduszu świadczeń socjalnych placówek przeznaczonego na pożyczki mieszkaniowe oraz części zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przeznaczonego na zapomogi oraz na wypoczynek pracowników i osób uprawnionych. Wspólna działalność polegać miała na przekazaniu przez poszczególne placówki do Zarządu środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych naliczanego zgodnie z ustawą do rozdysponowania w sposób scentralizowany.

Dowód: - umowa z dn. 22.05.2015 r., k. 10 – 27.

Na podstawie uchwały nr XXX/601/16 Rady Miejskiej W. z dnia 15 września 2016 r. ustanowiono centrum usług wspólnych dla jednostek organizacyjnych Gminy W., pod nazwą (...) we W.. Jako jeden z celów Centrum wskazano prowadzenie obsługi funduszu świadczeń socjalnych dla czynnych i emerytowanych pracowników jednostek oświaty, których wykaz zawiera „Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych dla pracowników oraz emerytów i rencistów szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez W., we wspólnej działalności socjalnej”.

Dowód: - uchwała z dn. 15.09.2016 r., k. 28,

- statut (...), k. 29 – 31.

Na mocy Uchwały nr XXXVII/827/17 Rady Miejskiej W. z dnia 23 marca 2017 r. przekształcono (...) im. M. K. przy ul. (...) we W. w (...) przy ul (...) we W..

Dowód: - uchwała Rady Gminy z dn. 23.03.2017 r., k. 112.

Do jednostek obsługiwanych przez (...) należał (...) przy ul (...) we W., a zakres wspólnej obsługi prowadzonej przez (...) we W. obejmował usługi finansowo – księgowo z zakresu funduszu socjalnego, (...) i scentralizowanego VAT, usługi finansowo – księgowo z zakresu funduszu zdrowotnego oraz usługi eksperckie.

Dowód: - uchwała z dn. 15.03.2018 r. wraz z załącznikiem, k. 33 – 40.

W związku z niespłaceniem trzech ostatnich rat z tytułu zaciągniętej umowy pożyczki, (...) we W. wezwało pozwaną E. S. (2) do spłaty zadłużenia z tytułu wspomnianej umowy w wysokości 510,00 zł (stan zadłużenia na dzień 31 marca 2018 r.). Zadłużenie miało zostać spłacone w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania wezwania. W piśmie wskazano, że w sytuacji nieuregulowania należności w wyznaczonym terminie, do spłaty zadłużenia zostaną wezwani poręczyciele, a w dalszej kolejności wszczęta zostanie windykacja należności oraz egzekucja komornicza.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dn. 27.04.2018 r., k. 42.

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty (...) we W. wezwało pozwaną E. S. (2), pozwaną B. M. oraz pozwaną E. S. (1) do zapłaty długu w kwocie 510,00 zł z tytułu niezapłaconych rat pożyczki mieszkaniowej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych udzielonej E. S. (2) na podstawie umowy pożyczki nr (...) (stan zadłużenia na dzień 30 czerwca 2018 r.).

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dn. 27.07.2018 r., k. 44.

Pozwana E. S. (1), będąca poręczycielem pozwanej E. S. (2), dowiedziała się o niespłaconej pożyczce po 9 latach i upomniała się u E. S. (2) o to, by spłaciła pożyczkę. Zarówno szkoła, jak i (...) nie informowały wcześniej, że spłata ostatnich 3 rat pożyczki nie została dokonana. Pozwana E. S. (2) zapewniła obie poręczycielki, że ureguluje należność, jednakże tego nie uczyniła. Pozwana B. M. wskazała na to, jakoby już wcześniej pojawiały się problemy z płatnościami po stronie pozwanej E. S. (2).

Dowód: - zeznania pozwanej B. M., k. 128,

- zeznania pozwanej E. S. (1), k. 128.

W związku z niezgłoszeniem przez pozwaną E. S. (2) sprzeciwu, nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 18 grudnia 2018 r. wobec niej uprawomocnił się.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był bezsporny i wynikał z dokumentów, których prawdziwości ani wiarygodności nie podważała żadna ze stron.

Spór między stronami dotyczył prawnej oceny odpowiedzialności poręczycieli z tytułu umowy pożyczki w wypadku, gdy dłużnik główny nie spłacił w terminie rat należnych wierzycielowi, a umowa była zabezpieczona poręczeniem.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2). Pożyczka jest zatem umową konsensualną, która polega na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę.

Bezspornym jest, że pozwana E. S. (2) zawarła z Wydziałem (...) Urzędu Miejskiego W. skuteczną umowę pożyczki, na podstawie której pozwanej E. S. (2) przyznano pożyczkę ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości 10.000,00 zł, oprocentowanej w wysokości 1% w stosunku rocznym, co stanowiło kwotę 254 zł. Zaznaczono, że pożyczka podlega spłacie w całości w okresie 5 lat, a rozpoczęcie spłaty następuje od stycznia 2004 r. do grudnia 2008 r. w ratach miesięcznych, przy czym pierwszą ratę określono w wysokości 224,00 zł, a pozostałe 59 rat – po 170,00 zł. Umowę zabezpieczono poręczeniem dwóch osób – pozwanej B. M. oraz E. S. (1). Pomiędzy E. S. (2) a B. M. i E. S. (1) powstał zatem stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy poręczenia.

W myśl art. 876 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał (§ 1). Oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie (§ 2). Wynika z tego, że główną funkcją poręczenia jest funkcja zabezpieczenia wiarygodności. Poręczenie pełni także funkcję stymulującą w zakresie decyzji stron o dokonaniu konkretnej czynności prawnej w obrocie prawnym i gospodarczym. Zachęca bowiem strony do tego, by zawarły między sobą umowę (Antoszek w: Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627 – 1088, red. Gutowski, wyd. 2). Zgodnie z kolei z art. 879 k.c., o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika, jednakże czynność prawna dokonana przez dłużnika z wierzycielem po udzieleniu poręczenia nie może zwiększyć zobowiązania poręczyciela. W braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny (art. 881 k.c.).

Zarzuty pozwanych w niniejszym postępowaniu koncentrowały się wokół stwierdzenia, że wierzyciel zaniedbał ściąganie trzech rat pożyczki udzielonej pożyczkobiorcy E. S. (2), nie poinformował poręczycieli o zaprzestaniu potrącania rat i zaległości w spłacie przez okres 9 lat, nie zabezpieczył środków prawnych i finansowych u dłużniczki, której do sierpnia 2018 r. wypłacał pobory oraz nie zainteresował się faktem, iż przez 9 lat dłużnik E. S. (2) nie spłacała do końca zaciągniętej pożyczki. Ponadto, B. M. wskazała na to, że odpowiedzialność poręczycieli mogła powstać wówczas, gdy dłużnik nie spłacał rat i nie pozostawał w zatrudnieniu u powoda. Zdaniem pozwanej wszystkie raty pożyczki podlegały kompensacie z wynagrodzenia pozwanej E. S. (2), skoro w dacie wymagalności ostatniej raty w grudniu 2008 r. była ona pracownikiem (...) we W..

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Sąd Rejonowy stwierdził, że fakt niepoinformowania poręczycieli przez wierzyciela o niedokonywaniu przez pozwaną E. S. (2) spłaty rat nie wyłącza odpowiedzialności poręczycieli. Co prawda, przepis art. 880 k.c. przewiduje obowiązek niezwłocznego zawiadomienia poręczyciela przez wierzyciela o opóźnieniu dłużnika w spełnieniu świadczenia, jednakże wspomniane zawiadomienie ma charakter informacyjny i niedopełnienie tej czynności nie powoduje modyfikacji odpowiedzialności poręczyciela, ani nie stanowi dodatkowej przesłanki wymagalności zobowiązania poręczyciela (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 84/02, wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt III Ca 994/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt I AGa 175/18). Okoliczność, że poręczyciel ma obowiązek spełnienia świadczenia powstaje bowiem wraz z powstaniem stanu wymagalności zabezpieczonej wiarygodności, na co nie ma wpływu zawiadomienie poręczyciela o opóźnieniu w spłacie. Niedochowanie obowiązku przewidzianego w art. 880 k.c. skutkuje natomiast odpowiedzialnością

odszkodowawcą wierzyciela, jaką poręczyciel w związku z tym poniósł, a szkodą poręczyciela jest jedynie uszczerbek, jakiego doświadczył wskutek przesuniętego w czasie wykonania zobowiązania (Fras M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczególna (art. 765 – 921¹⁶), WKP, 2018). Podkreślić należy, że szkody poręczyciela nie stanowi wartość świadczenia, jakie spełnił na rzecz wierzyciela. Ponadto, niezawiadomienie o opóźnieniu w spłacie wierzytelności może być przeszkodą w procesie dochodzenia od poręczyciela odsetek ustawowych za opóźnienie za okres do chwili wystąpienia do niego z żądaniem zapłaty (Z. Radwański, w: SPP, t. 8, 2011, s. 580–581).

Przechodząc dalej, Sąd stwierdził, że chybiony jest zarzut pozwanych, jakoby powód dokonał zaniedbania w postaci nieściągnięcia trzech ostatnich rat pożyczki z wynagrodzenia E. S. (2) oraz nie zabezpieczył środków finansowych i prawnych u dłużniczki, mimo że wypłacał jej wynagrodzenie.

Wskazać na wstępie należy, że ustawodawca w przepisach dotyczących umowy pożyczki nie uregulował sposobu jej zwrotu. Należy stanąć zatem na stanowisku, że to strony w takim wypadku kształtują ten element wiążącego je stosunku zobowiązaniowego. Jak wynika z umowy nr (...) zawartej między E. S. (2) a Wydziałem (...) Urzędu Miejskiego W., pożyczkobiorczyni upoważniła zakład pracy do potrącania z wynagrodzenia należnych rat pożyczki wraz z odsetkami w kwotach i terminach zawartych w umowie. W przypadku zmiany zakładu pracy przez pożyczkobiorczynię natomiast – o ile nowy zakład pracy jest placówką oświatową prowadzoną przez Gminę W. – w/w upoważnienie obejmuje również potrącenia należnych rat pożyczki w nowej placówce oświatowej. W umowie wskazano, że byli pracownicy wpłacają raty osobiście w kasie Zarządu Obsługi Jednostek Miejskich we W.. Sąd Rejonowy przychylił się do argumentacji powoda, wskazującego, że powyższe upoważnienie do potrącania należnych rat pożyczki nie oznaczało powstania obowiązku po stronie powoda do dokonywania tego. Udzielenie upoważnienia nie obliguje do czynienia, tylko stwarza możliwość zrealizowania pewnych czynności. Zatem w gestii powoda leżała decyzja, czy potrąci wskazaną należność z wynagrodzenia dłużniczki. Jak wynika z przepisów regulujących instytucję potrącenia, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym (art. 498 § 1 k.c.). W związku z tym zarzuty pozwanych B. M. oraz E. S. (1) w przedmiocie zaniedbania powoda w postaci nieściągnięcia należnych rat z wynagrodzenia pozwanej E. S. (2) oraz twierdzenia, że zwrot pożyczki powinien być uregulowany jeszcze w czasie, gdy pożyczkobiorczyni była zatrudniona u powoda i powód powinien zabezpieczyć prawnie i finansowo środki są bezzasadne.

Podsumowując, po zapoznaniu się z treścią pozwu i odpowiedzi na sprzeciwy Sąd nie znalazł podstaw, żeby nie zasądzać od pozwanych B. M. oraz E. S. (1) solidarnie kwoty 510,00 zł na rzecz powoda. Z analizy przeprowadzonej przez Sąd, dokumentów przedłożonych w aktach sprawy przez stronę powodową i podnoszonych przez niego argumentów wynika, że okoliczności, że pozwana E. S. (2) pracowała jeszcze w pewnym okresie u strony powodowej i nie ściągnięto brakujących rat pożyczki z jej wynagrodzenia, poręczycielki nie były oficjalnie poinformowane przez stronę powodową o tym, że wspomniana kwota nie jest przez tak długi okres spłacana i dopiero po pewnym czasie poręczycielki dowiedziały się o tym fakcie, nie stanowią podstawy do oddalenia powództwa wobec pozwanych. Zarówno bowiem z przepisów prawa, orzecznictwa sądowego oraz literatury wynika bowiem, że okoliczności wyżej wskazane nie wpływają na uchylenie odpowiedzialności poręczyciela. Mogą one mieć znaczenie m.in. w przedmiocie odsetek, które są zasądzone na rzecz wierzyciela, jeżeli poręczyciel nie wiedział, że przez pewien okres pożyczka nie jest spłacana. W tej sytuacji pojawia się kwestia odszkodowania od wierzyciela. Okoliczności te nie uchylają jednakże odpowiedzialności wynikającej z zawartej umowy poręczenia i kwota zaległych należnych rat podlega zasądzeniu wraz z odsetkami od dnia wymagalności. Podkreślić należy, że wspomniana odpowiedzialność ma charakter solidarny z odpowiedzialnością dłużnika głównego.

Mając na uwadze powyższe **w pkt I sentencji wyroku** Sąd zasądził od pozwanych B. M. i E. S. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę 510,00 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 170,00 zł od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty, od kwoty 170,00 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 170,00 zł od dnia 1 stycznia

2009 r. do dnia zapłaty, jednocześnie ustalając, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna z odpowiedzialnością E. S. (2) wynikającą z prawomocnego wobec E. S. (2) nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym z dnia 18 grudnia 2018 r.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W **punkcie II sentencji wyroku** Sąd Rejonowy na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanych B. M. i E. S. (1) solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 300 zł, w tym kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 30,00 zł tytułem opłaty sądowej. Stawki ustalono według par. 2 ust 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, obowiązującego na dzień wniesienia pozwu.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.